

Stattebevillingsretten kunne udøve, ud i saa mange Parter, at der tilsidst bliver tilbage, ikke en Stattebevillingsret, men kun en Stattebevillingspligt; det er jeg paa ingen Post med til, og enhver Ytring, der gaar i Retning af at udtynde den Indflydelse, vi grundlovmæssig endnu have, eller den, vi nu have tilbage af den, vi grundlovmæssig burde have, er jeg altid med til at nedlægge en Indsigelse imod. Da jeg har faaet Ordet, har jeg tilladt mig disse Ytringer, idet jeg dog antager, at de for en Del havde kunnet være sparede, hvis den ærede Ordfører havde taget Ordet strax efter den høitærede Finantsminister, da jeg er tilbøjelig til at tro, at han dog ikke er kommen saa vidt, at han vilde godkjende den Theori, som Finantsministeren vilde uddrage af de Indstillinger, her ere gjorte.

Ordføreren (Bojsen): Jeg kan ganske vist fuldstændig berolige det ærede Medlem, der nu talte, i den Henseende, og jeg tror han kunde have beroliget sig selv, dersom han havde gennemlæst, hvad der staar derom i Betænkningen, og hørt, hvad jeg har ytret; i saa Tilfælde tror jeg ikke, at det ærede Medlem havde behøvet at lade sig nøie med, at han ikke troede, at det var min Theori endnu, den Tro kunde for det ærede Medlem være bleven til Vished, naar han som sagt havde sat sig ind i de Udtalelser, som Udvalget i den Henseende er fremkommet med. Jeg skal lige over for den ærede Finantsminister, i alt Fald delvis, gjøre den samme Betragtning gjældende, som er fremkommen fra det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), hvilken ogsaa, som sagt, delvis har været Udvalgets Opfattelse. Udvalget har ikke ved sine Forslag villet tilkjendegive, at man overhovedet ønskede Efterbevillinger henvisste til Statsrevisionen, Udvalget har udtrykkelig værget sig imod en saadan Opfattelse. Naar den ærede Finantsminister mente og udtalte som sin Opfattelse, at det altid i og for sig var vigtigt, at ubevilgede Udgifter gik direkte til Statsrevisionens Behandling, saa er Udvalget ikke enig i denne Betragtning. Tidligere har der været temmelig indgaaende Forhandlinger i Rigsdagen om dette Punkt, man har nemlig i tidligere Praxis været langt videre med Hensyn til Forelæggelsen af Efterbevillinger, man har ikke alene forelagt Efterbevillinger umiddelbart efter, at Udgifterne have været afholdte i det nærmeste Finantsaar, men man har ogsaa tidligere været inde paa at komme med Begjæring om Efterbevilling for Udgifter, der have været afholdte i et endnu

tidligere Finantsaar; paa et Tidspunkt, da allerede Statsregnskabet for det paagjældende Finantsaar var afslagt og altsaa var til Behandling i Statsrevisionen, brugte man i sin Tid at komme med saadanne Efterbevillinger, om jeg saa maa kalde det, i anden Potens. Dette mødte Modstand i Rigsdagen — forøvrigt dog kun fra Landsthingets Side — idet man mente, at det, at kræve Efterbevilling for Udgifter, som allerede vare optagne i Statsregnskabet, og at overlade dem til Statsrevisionens Undersøgelse, havde ingen Mening, thi derved fremstjyndes i og for sig ikke Behandlingen væsentlig. Derfor modsatte Landsthinget sig gjentagne Gange saadanne Bevillinger; men det har ikke været Tilfældet, at egentlige Efterbevillinger i den Form og med den Fremgangsmaade, som nu bruges, have mødt Modstand. Jeg tror derfor heller ikke, at hvad Udvalget her foreslaar, saaledes som den ærede Minister gjør gjældende, bør føre til, at saadanne Poster ikke opføres paa Tillægsbevillingsforslag. Den ærede Minister motiverede sin Opfattelse derved, at den Afstillelse, som Udvalget har foretaget mellem de enkelte Poster, det foreslaar udstemte, og de enkelte Poster, det lader staa, maatte føre til, at disse sidste Poster, som vare soleklart nødvendige, kunde Ministeren aldrig gaa ind paa at opføre paa Tillægsbevillingslovsforslag, naar de tvivlsomme udstemmes. Den ærede Minister maa jo imidlertid erindre, at Spørgsmaalet om, hvad der er soleklart nødvendigt, ikke er lige indlysende for Alle, det er et Spørgsmaal, som Rigsdagen vistnok ikke vil overlade til Ministerens egen Bedømmelse, det er først under Behandlingen i Rigsdagen, at det kan finde sin Afgjørelse, hvad man erkender for at være nødvendigt, ja, endog saa soleklart nødvendigt, og en afholdt ubevilget Udgift, som man ikke anser for at være nødvendig, vil vistnok ingeninde finde Rigsdagens Billigelse. Naar jeg nu ser paa de Efterbevillings-Poster, som staa paa Tillægsbevillingsforslaget, og som Udvalget har anbefalet at bevilge, saa kan jeg ingenlunde om dem sige, at de alle have en saadan Karakter, at Udvalget har anset dem for at være soleklart nødvendige; man har jo i Betænkningen fremhævet forskellige Poster foruden dem, der foreslaas udstemte, som Udvalget har anset for tvivlsomme, men som man dog efter samtlige Omstændigheder ikke har ment at ville udtale sig mod. Jeg kan derfor ikke Andet end gjøre gjældende, at det fremdeles maa være Regeringens og Regeringernes fremtidige Pligt at følge den hidtil værende Praxis i hurtigst mulig at fo-